

Bůh s námi Iz-7-14

INTROITUS:

"Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého." Amen. Vítám vás všechny při 3. adventní neděli. Advent je radostné období v církvi, která se připravuje, aby uvítala svého Spasitele. Čtyřmi nedělemi se blížíme k tajemství víry, která připomíná, že Bůh se stal člověkem. Chceme při nich slyšet svědectví Písma svatého o pomoci, která se k nám lidem blíží z Boží strany. Žalmista-básník 0 to připomenul krásným obrazem, když pověděl:

"Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte vchody věčné, ať může vejít Král slávy." Halelujah.

PÍSNĚ: 506, 607, 450, 277, 275

ČTENÍ PÍSMO: Izajáš 40, 1-5

KOLEKTA 1:

Oslavuje Tě, Hospodine, náš Otče a Vykupiteli, že jsi ze své veliké lásky protrhl nebesa a sestoupil v Ježíši Kristu mezi nás. Tak krásným obrazem to dávno vyjádřil prorok. My to po něm rádi opakujeme.

Chválíme Tě, Pane Ježíši Kriste, že jsi pro nás přišel na tento svět, že jsi podmanil síly zla, že jsi vstal z mrtvých, žiješ a vládneš na věky. Nyní nás pověřuješ tuto zprávu o naději zvěstovat. Těšíme se, že jednou přijdeš v moci a slávě.

Bože Duchu svatý, tobě svěřujeme cesty našeho života, na kterých nás doprovází tvoje péče a ochrana. Zachovej nám dar víry, dar naděje a dar lásky, abychom svoji životní pouť směli ve tvé moci projít až do cíle.

Trojediný Bože, stojíme v pokoře před tebou, dotkni se svým svatým Duchem našich srdcí. Vysvobod' nás z naší uzavřenosti a rozptýlenosti, z naší nedůvěry i pochyb. Tím plevellem, který se rozprostřel všude na světě kolem nás. Prosíme, obrať náš pohled k naději, která s narozeným Spasitelem přišla na tento svět.

Tobě samému, Bože, buď čest a sláva nyní i na věky věků. Amen.

KÁZÁNÍ:

"Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno IMMANUEL – to znamená „S NÁMI BŮH." Izajáš 7,14

Milí bratři a milé sestry, jsme už v čase ADVENTU. V období, kterým začíná nový církevní rok. Má svůj počátek někde na konci 2. století, kdy soubor biblických knih byl již hotov. Těch 66 knih, které až dodnes čteme je bible svatá. Tak to říkáme.

Vznik církevního roku měl na mysli, aby křesťan, každý účastník nedělní bohoslužby, během jednoho roku, uslyšel ze svědectví Písma svatého takřka všechny důrazy, potřebné pro náš život a pro naši víru.

Adventními nedělemi začíná cyklus jednoročního bohoslužebného pořádku. Nebylo by bez zajímavosti sledovat Advent a jeho důrazy v celých dějinách křesťanství. Pro názornost uvedu jeden příklad, jednu adventní tradici, užívanou v luterské církvi ve Skandinávii. Je to tradice rozsvěcování čtyř adventních svící na oltáři uprostřed chrámu při každém začátku bohoslužby o každé ze čtyř adventních nedělí. Ještě celých 100 let před vznikem adventního věnce v Německu. Světla na svících dostala svá jména. Vypovídají velice podstatné hodnoty křesťanské víry.

1. Světlo OTEVŘENOSTI – člověk se má otevřít, Bohu i lidem
2. Světlo BDĚLOSTI – jde o moudrost života, neztratit vládu sám nad sebou
3. Světlo TRPĚLIVOSTI – v ní je síla i schopnost snášet proměny.
4. Světlo SMĚLOSTI – to je odvaha víry, má být zářivá jako světlo samo.

Na této vzácné tradici vidíme, jak se biblické poselství záměrně proměňovalo do srozumitelných důrazů a obrazů, aby posluchače oslovovaly, podmaňovaly i inspirovaly. Kdybychom měli možnost vstoupit do adventu v první křesťanské církvi, vstoupili bychom do postní doby. Církev chtěla pústem vystihnout vážnou stránku adventu. "PŘÍCHÁZÍ SPASITEL" - to je radost i vděčnost jej přivítat a přijmout.

Prvotní církev rozumí ADVENTU jako času POKÁNÍ. Dnes bychom spíše řekli, že je potřeba revidovat a změnit mnohé ve vlastním životě, aby se to stalo základem smysluplného života a pravé radosti. To je obsah biblického slova POKÁNÍ, jemuž lidé mimo církev přestávají rozumět.

Poslechněme si úryvek z promluvy jednoho z církevních otců 4. století, jak jej zaznamenal sv. Augustin ve své obsáhlé knize „Vyznání“. Cituji: „Člověče, oprostil ses Boha, chceš žít svůj život podle vlastního programu. Všechno stavíš a zakládáš na sobě, na svém citu, vůli, rozumu, poznání. To jsou dary od tvého Stvořitele, které takto užíváš. Domníváš se, že ti to dosud stačí. Dříve nebo později poznáš i zde mezeru. Zapomněl jsi vidět kriticky sám sebe. Potřebuješ změnit, co je pro život nepodstatné. Čiň pokání.“

Vyjádřeno srozumitelně i pro dnešek. Člověče, udělej revizi svého vlastního života. Taková revize je ve svém jádru nakonec radostí. Dotýká se nás s Ježíšovým příchodem mezi nás. Tato stručná výzva zazněla už ve 4. století. Zůstala aktuální. Jak vypadá situace dnes?

Pán Bůh, Kristus se dnes podobně nemohou vejít do kalendáře dnešního životního slohu a rozmanitých programů. Církevní otec by slyšel dnes něco velice podobného, co tehdy kritizoval. Zaslých by stanovisko okořeněné vzrůstajícím sebevědomím. Psychologové je označují za zbytečně „vzpurň“. Sám bych je odlehčil a nazval „furiantské“. A sděluje: „...nikoho nepotřebuji, na nikoho se nebudu spoléhat ani ohlížet, protože nikomu nevěřím“. Obehraná písnička nového sebevědomého Adama v každé době. V důsledku bourá vzájemné vztahy od jednotlivců až po velmoci, a pěstuje růst odcizení všeho druhu. I novinku. Zvláštní podobu lidského „vyhoření“, většinou bez východiska.

To je to bolestný pohled na náš svět plný rozporů, zápasů, strohé komunikace bez porozumění v tomto toxickém prostředí pro člověka. To nesdělují jako pesimista. Jen připomínám podobu života bez Boha a také ovšem bez Adventu.

Obrazně řečeno: pole bez hospodáře, vinice bez vinaře, v níž nájemníci jeden přes druhého usilují především urvat co největší díl

pro sebe. Nedohlédneme konce takového obrazu světa, v němž člověk je sám sobě pánem. Chce vládnout i nad druhým člověkem nebo národem, a nejlépe v mocenském uskupení nad globálně propojeným světem. Bohem stvořeným světem. V takovém prostředí žijeme i v letošním Adventu. A Bůh, Stvořitel a Pán, jako by byl zatlačen do kouta tímto lidským furiantským.

Jenže – a už hodně, hodně dávno, se ujímá slova Boží posel. V tomto případě prorok Izajáš s básnickou a jadrnou modlitbou, prosbou: „Ó bys (Pane Bože) protrhl nebesa a sestoupil, aby se od přítomnosti tvé hory rozplynout musely“.

K našemu zahanbení přichází Pán Bůh sám, nežádán, lidmi stále odmítán a daruje člověku a celému lidstvu jedinečné znamení naděje. Ta spočívá v narození předivného syna z panenské matky se jménem IMMANUEL. A přesto všechno, slyšíme z toho zaslíbení: BŮH JE S NÁMI. To byla a je mimořádná zpráva. Pro tehdejší i současné zmatky našeho života i celého světa, v tom nezůstaneme sami, ale ani jen sami pro sebe. Pán Bůh je tu stále s námi.

A Měli bychom si vzpomenout, že IMMANUEL je přece s námi od počátku všeho, od samého stvoření. On nemůže popřít svou podstatu, protože Bůh není jen tak nějaký princip nebo abstraktní řád. „Bůh je láska“. Neopustil a neopustí člověka ani svět.

Tak to připomíná Izajáš vyprávěním o narození IMMANUELE ve Starém zákoně. A evangelista Jan nejznámějším biblickým slovem, že „tak Bůh miloval svět, aby žádný, kdo věří v něho nezahynul“... Doplním, aby nezahynul v dnešní epidemii revolty proti Pánu Bohu, aby v ní „nevyhořel“, ale prožíval svůj život hodný tak vzácného Božího daru.

Bratři a setry, jestli by přece jen něco mohlo či mělo vyvést člověka a lidstvo z letargie furiantské vzpoury proti Pánu Bohu a obrátit k autentické radosti života, pak je to právě toto starověké zaslíbení o „narození IMMANUELE.“ Je to volání k revizi našich zmatků k radosti, která život podepírá, nese a unese. Protože na trvalou chronickou nemoc lidstva naordinoval Pán Bůh radikální lék IMMANUELE, který vstupuje mezi nás. Advent mám i letos povzbudivě připomíná, že už nemusíme být nikdy sami. A také ani

jen sami pro sebe. Bude vždy s námi BOŽÍ LÁSKA VYKUPUJÍCÍ I VÍTĚZÍCÍ. To je pro nás evangelium této třetí adventní neděle. Žádné jiné společenství na světě – kromě Božího lidu - tj. církve – si nemůže dovolit cestu této radikální revize života, protože se bude vždycky bát o svoji prestiž. Církev se pokání, revize života odvážit smí a má. Pokud to udělá, přijme i nové pověření zvěstovat lidem a světu IMMANUELE.

Za tímto jménem se projevuje „tvrdošijná“ nebo „nejlaskavější“ Boží láska, která se nevzdává nás pyšných moderních Adamů, vůbec nikoho. To je zvěst radosti. Budeme to přece opět zpívat o Vánocích, že začal „čas radosti, veselosti světu nastal nyní.“ Rozsviťme proto všechny čtyři adventní svíce, zmiňoval jsem je na začátku. Rozsviťme je na svých vánočních svátečních stolech. Především však ve svých srdcích a životech. Svíci OTEVŘENOSTI. BDĚLOSTI, TRPĚLIVOSTI, a SMĚLOSTI. A ještě poslední slovo. O všem, co jsem spolu s vámi všemi nahlas přemýšlel o 3. adventní neděli najdete v krásném poetickém odění jedné vánoční písně. „Slyš, jaká to libá píseň...“, v novém zpěvníku 483, druhá sloka:

Pokoj, v lidech zalíbení! Ráj se opět otvírá;
k lidskému zas pokolení Bůh své ruce prostírá.
Narodil se z čisté panny v městě Davidově dnes
Smírce dávno zvěstovaný, Prorok Boží, Král a kněz.

To je mé adventní a vánoční přání vám všem. Amen.

MODLITBA:

Laskavý Pane, ve Tvém slovu se v mnoha podobách ozývá slib: JÁ PŘIJDU. Pokorně Tě prosíme, abys nás nenechal v naší lhostejnosti, ale naplnil radostí, nadějí a pokojem, protože jsi to Ty, kdo přichází, kdo je tu stále s námi.

Vždycky jsi promlouval k člověku, ohlašoval ses ve chvílích bezradnosti a osamocení, abys nás vždy ujistil o své blízkosti a pomoci. Ze své lásky jsi dal lidem v minulosti veliká zaslíbení. Radujeme se z toho, že jejich potěšení přes staletí patří také nám. Víme, že bez pokání, revize svého života nepoznáme jejich radost a občerstvující sílu. Děkujeme, že jsme tuto zvěst mohli slyšet i dnes. Amen.

PŘÍMLUVA:

Pane, dovolil jsi nám, abychom v modlitbě Tobě samému předkládali upřímné prosby za mnohé kolem nás.

Prosíme: za jasné světlo ADVENTU letošních Vánoc pro všechny kazatele evangelia a všechny posluchače. Ti první, aby biblicky srozumitelně zvěstovali jedinečné poselství Boží lásky. Ti druzí, aby tuto zprávu přijímali s radostí a vděčností. Prosíme za lidi, jimž ADVENT a VÁNOCE představují jen volné dny. V některém jazyce nazývají svátky slovem „prázdnik“. Nejsou nikdy prázdné, naopak plné pokoje, radosti nadějí a lásky.

Prosíme ZA DOCELA MALÉ DĚTI, které letos poprvé uvidí kouzlo světel VÁNOC a budou slyšet o Pánu Ježíši.

ZA STARÉ, kteří možná ještě naposledy zaslechnou poselství o Spasiteli, ZA NEMOCNÉ, UMÍRAJÍCÍ, OPUŠTĚNÉ, daleko od svých blízkých. Za NÁRODY A ZEMĚ, kde zuří uprostřed vánočního ticha boje. Nedovedeme vyjmenovat všechny, o nichž, Pane, ty sám víš. Daruj i jim, náš IMMANUELI, sám sebe – a tak vlastně všechno, co potřebují. Laskavý Pane, prosíme daruj nám otevřené srdce a pohotovou ruku k takovému pomáhání, jak to umíš Ty sám.

Děkujeme za Tvoji církev, za náš sbor, za všechny Tvé věrné služebníky, za všechnu práci pro věc Tvého Království v našem sboru i ve všech ostatních církvích po celém světě. Tvá milost nás provázej na cestách našeho putování, při setkávání s lidmi i v naší práci všedních dnů. O to Tě pokorně prosíme. Nyní se společně modlíme: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ:

„Ten pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh i Otec náš, který si nás zamiloval a dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti, utvrzuj vás v každém slovu i skutku dobrém.“

2 Tes. 2, 16-17

POŽEHNÁNÍ:

Požehnání Boha Otce i Syna i Ducha svatého ať vás provází na cestách života. Amen.

Jděte ve jménu Páně.

3. adventní neděle 15. prosince 2024 v Olomouci (J. Hromádka)